

HỒI THỨ MƯỜI SÁU

LỖ LỬNG TRÊN KHÔNG MUỘN SỨC NGƯỜI

Trần Vũ đáp :

-Nhờ ơn Triệu Tam Gia chỉ điểm, tại hạ khác nào ở chỗ tối thấy được ánh sáng. Nếu biết sớm thế này, tại hạ chẳng cần phải năn nỉ hai vị Tôn, Lữ.

Triệu Bán Sơn lạnh lùng nói :

-Đúng thế ! Trần huynh cũng bắt tất phải giết chết hai mạng người.

Trần Vũ kinh hãi, lạnh toát xương sống, nghĩ bụng :

-Lão đã truyền thụ quyền pháp cho ta hẳn hoi mà sao còn nhắc tới vụ này ? Hẳn ngược mắt nhìn Vương thị huynh đệ, Ân Trọng Tường thấy mọi người đều lộ vẻ băn khoăn.

Triệu Bán Sơn lại nói :

-Trần gia ! Hai môn đại quyền này Triệu mỗ đã truyền cho Trần gia nhưng e rằng Trần gia chưa lĩnh hội được cách sử dụng. Vậy chúng ta hãy động thủ xem sao.

Trần Vũ tuy trong lòng kinh nghĩ nhưng không tiện cự tuyệt, liền đáp :

-Triệu Tam Gia ! Kỹ thuật của tại hạ hãy còn tầm thường, mong rằng Triệu Tam Gia bao hàm cho.

Triệu Bán Sơn biến sắc hỏi :

-Tay cao thủ đệ nhất phe Bắc Tông phái Thái Cực Quyền là Lữ Hy Hiền còn chết về tay các hạ, sao lại bảo kỹ thuật tầm thường. Coi chiêu đây ?

Lão ra chiêu Thủ Huy Tỳ Bà đánh Trần Vũ.

Trần Vũ kinh hãi, vội vàng phát chiêu Như Phong Tự Bế để phòng thủ.

Mới trao đổi mấy chiêu, đường quyền của Trần Vũ lâm vào tình trạng hoàn toàn bị địch nhân kiềm chế.

Hai người cùng sử Thái Cực Quyền tuy chia làm hai phe Nam, Bắc mà thực ra quyền lộ đại đồng tiểu dị nhưng công lực thì phân biệt hẳn kẻ thâm người thiếu. Hai bên lại chiết chiêu mấy đường nữa, song quyền của Trần Vũ tựa hồ bị Triệu Bán Sơn giữ chặt.

Cho tới lúc này, Tôn Cương Phong mới yên tâm, khác nào được trút bỏ khối đá nặng đeo ở bên hông.

Lại nghe Triệu Bán Sơn hỏi :

-Tôn huynh ! Có phải Tôn huynh bảo Lữ Hy Hiền bị bọn chúng dùng phép Vân Thủ làm cho kiệt lực mà chết.

Tôn Cương Phong vội đáp :

-Đúng thế ! Tôn mỡ thấy thi thể Lữ sư đệ tỏ ra gân cốt thoát hết lực.

Trần Vũ càng tử đầy lâu càng kinh hãi liền lên tiếng :

-Triệu Tam Gia ! Tại hạ không phải là đối thủ của Tam Gia ! Chúng ta đình thủ phách.

Triệu Bán Sơn đáp :

-Được rồi ! Trần gia hãy tiếp thêm một chiêu nữa của Triệu mỡ.

Tay trái lão nắm lấy tay phải vạch một đường vòng lớn. Một luồng kinh lực rất mãnh liệt huy động tay trái lão. Chính là môn Vân Thủ của phái Thái Cực Môn. Môn Vân Thủ phát huy nội lực liên miên bất tuyệt, xoay hết vòng này tới vòng khác.

Ngày trước Trần Vũ sát hại Lữ Hy Hiền đã dùng thủ pháp này. Bây giờ hắn nghĩ tới tình trạng thâm hiểm của Lữ Hy Hiền lúc lâm tử và tiếng kêu la bi thiết của y nhưng hắn vẫn tiếp tục huy động kinh lực kỳ cho đến lúc một phân khí lực cuối cùng của y cũng bị bắn thúc đẩy ra ngoài, bất giác hắn sợ lệt mồ hôi.

Triệu Bán Sơn thấy Trần Vũ lộ vẻ khiếp sợ đến cực điểm, lòng lão mềm nhũn. Hấp lực dừng lại, bàn tay phân khai. Lão cất giọng ôn nhu nói :

-Bậc đại trượng phu mình làm mình chịu. Đã hành động tàn ác tất gặp quả báo. Trần gia thử nghĩ kỹ mà coi.

Lão bản tính nhân hậu, tuy biết Trần Vũ chết là đáng lắm nhưng lão không muốn hành hạ hắn đến thảm tử như Lữ Hy Hiền.

Lão xoay mình lại, hai tay chấp đũa sau lưng, ngửa mặt lên trời thở dài nói :

-Con người học võ, nếu chẳng thế vệ quốc an dân thì cũng nên làm điều nghĩa hiệp cứu khổ phò nguy. Còn hạng dùng võ nghệ hành động tàn ác thì không bằng kẻ nông phu tầm thường chỉ biết cày ruộng để nuôi thân.

Thực ra mấy câu này lão muốn nói cho Hồ Phỉ nghe. Lão sợ mai hậu bản tính thông minh của gã lắm đường lạc lối đi vào tà đồ.

Suốt đời Triệu Bán Sơn chưa gặp được người nào tư chất hoàn mỹ như Hồ Phỉ nên rất đem lòng thương mến gã. Lão nghĩ đến sau khi xong việc này mình trở về Hồi Cương chưa chắc còn cơ hội nào gặp gã nên lão truyền thụ võ học thượng thừa xong lại chỉ điểm những điều khuyên giời, ngõ hầu nhắc nhở gã theo chính đạo.

Hồ Phỉ thông tuệ hơn người làm gì chẳng hiểu ý tứ của Triệu Bán Sơn. Gã liền lớn tiếng quát :

-Họ Trần kia ! Con người đã làm việc tàn ác thì dù người ngoài không hỏi tới cũng nên tự tử mà chết để khỏi hoen ố thanh danh của tổ tiên.

Thực ra gã nói câu này để trả lời Triệu Bán Sơn.

Triệu Bán Sơn rất dỗi hoan hỷ quay lại nhìn gã bằng cặp mắt tán thưởng. Hồ Phi cũng ra chiều cảm kích.

Trong lúc một già một trẻ lộ vẻ thương yêu nhau bằng khước mắt, Trần Vũ chợt thấy sau lưng Triệu Bán Sơn sơ hở rất lớn, tuyệt không đề phòng mà hắn chỉ cách lão chưa đầy hai thước, hắn lẩm bẩm :

-Lão không chết thì ta hết sống.

Hắn vận kinh lực ra tay mặt ra chiêu Tiến Bộ Ban Lan Truy đánh tới sau lưng Triệu Bán Sơn.

Thoi quyền này là thoi quyền thực mạng mà lại đánh ra vào lúc nguy cấp, dĩ nhiên uy thế chẳng phải tầm thường.

Xem chừng Triệu Bán Sơn né tránh không kịp. Thoi quyền này mà đánh trúng thì lập tức lão phải học máu đến bị trọng thương.

Trần Vũ đã đề tụ công lực đến độ chót để phát chiêu. Hắn tự biết nếu đòn này không đưa được đối phương vào đất chết thì hắn không còn cơ hội sống sót. Trong khoảng thời gian chớp nhoáng, Triệu Bán Sơn cong người đi như cánh cung. Đó chính là một thân pháp trước khi ra chiêu Bạch Hạc Lượng Xí trong Thái Cực Quyền.

Thoi quyền của Trần Vũ lập tức đánh vào quăng không.

Triệu Bán Sơn vận lưng một cái đánh ra nửa chiêu Lãm Tước Vĩ rồi xoay mình lại, từ từ đẩy song chưởng ra. Nửa chiêu trước lão hóa giải được thế đánh của bên địch, nửa chiêu sau lập tức phản công. Hai nửa chiêu này đủ đưa toàn thân Trần Vũ vào phạm vi chưởng lực bao trùm của gã.

Thái Cực Quyền là một quyền thuật rất thông thường, những kẻ sĩ học võ đều biết cả.

Mọi người thấy Triệu Bán Sơn vừa thủ vừa công đều sử một nửa chiêu theo như ý muốn, quả là thủ đoạn của dah guia khác thường phàm tục, ai cũng tán phục.

Trần Vũ rít chặt hai hàm răng vận hết toàn thân công lực để chống lại.

Lúc mới tiếp chiêu, hắn cảm thấy lực đạo đối phương chẳng lấy gì làm mạnh lắm, liền tăng gia kinh lực ra bàn tay. Nhưng hắn tăng thêm cường lực thì sự phản ứng của đối phương cũng gia tăng rất nhiều.

Hắn kinh hãi vội nhả bớt kinh lực thì sức phản kích của đối phương cũng nổi ra nhưng hắn muốn thoát khỏi lực lượng khiên chế thì không thể được.

Hồ Phi theo dõi cuộc đấu, lẳng lặng ngẫm nghĩ về những yếu quyết Loạn Hoàn Quyết và Âm Dương Quyết mà Triệu Bán Sơn vừa truyền thụ để ấn chứng những yếu nghĩa về quyền quyết. Gã nhận thấy Trần Vũ phóng quyền, phát chưởng tuy

kình lực mãnh liệt nhưng bị Triệu Bán Sơn hướng dẫn cho quyền chiêu biến đổi phương vị. Cái đó chính là phép hãm địch nhân vào sâu trong Loạn Hoàn, dùng bốn lạng để chống sức nặng ngàn cân trong Loạn Hoàn Quyết.

Gã coi một lúc rồi cười nói :

-Trần lão huynh ! Lão huynh đã bị hãm trong vòng Loạn hoàn của Triệu Tam Gia rồi đó. Tại hạ xem chừng bữa nay lão huynh đến ngày tận số.

Trần Vũ để hết tâm thần vào việc đối phó với Triệu Bán Sơn nên Hồ Phỉ nói mấy câu này hẳn chẳng nghe thấy chi hết.

Lại mấy chiêu tiếp diễn, Hồ Phỉ nhận thấy trong quyền chiêu của Trần Vũ đã lộ sơ hở, liền hô :

-Triệu bá bá ! Cạnh sườn bên trái hẳn trống trải, sao bá bá không đánh vào ?

Triệu Bán Sơn cười đáp :

-Đúng thế !

Lão chưa dứt lời đã phóng quyền đánh vào cạnh sườn mé tả đối phương.

Trần Vũ hốt hoảng né tránh, Hồ Phỉ lại hô :

-Đánh vào vai bên phải hẳn.

Triệu Bán Sơn đáp :

-Hay lắm !

Lão phóng chưởng đánh vào vai bên phải Trần Vũ.

Trần Vũ hạ thấp vai xuống vung chưởng lên gạt.

Triệu Bán Sơn vừa cười vừa hỏi :

-Bây giờ đánh vào đâu ?

Hồ Phỉ đáp :

-Đá vào lưng hẳn.

Triệu Bán Sơn xoay tay đi, Trần Vũ vận kình vừa đứng vững lại, quả nhiên Triệu Bán Sơn đá vào lưng hẳn.

Hồ Phỉ hô liền mấy lần mà chiêu nào cũng đúng.

Triệu Bán Sơn tán dương gã :

-Tiểu huynh đệ ! Tiểu huynh đệ nói rất hợp lý.

Hồ Phỉ đột nhiên hô :

-Đánh vào xương sống hẳn.

Lúc này Triệu Bán Sơn đang đứng đối diện với Trần Vũ, lão sững sốt tự hỏi :

-Chiêu này gã hô không đúng. Ta đang đứng đối diện với địch nhân thì đánh vào xương sống hẳn thế nào được ?

Nhưng lão chỉ ngần ngừ một chút rồi tỉnh ngộ ngay, nghĩ bụng :

-Té ra thằng nhỏ muốn đưa một vấn đề nan giải cho ta làm.

Lão liền nghiêng nửa người dưới đi đưa tay mặt ra ngoài.

Trần Vũ cũng nghiêng mình để ứng phó.

Triệu Bán Sơn liền đưa tay trái xoay về mé hữu. Người Trần Vũ lại nghiêng đi mấy độ, để chìa sống lưng cho người ra.

Triệu Bán Sơn khẽ đập tay một cái đánh trúng xương sống hấn.

Nếu phát chưởng này đi nhanh hơn một chút và luồng lực đạo mạnh thêm thì Trần Vũ đã chết rồi. Hấn sợ quá vội xoay mình đi, mặt cắt không còn hột máu.

Triệu Bán Sơn quay lại cười hỏi :

-Có đúng thế không ?

Hồ Phỉ chìa ngón cái lên tán dương :

-Tuyệt diệu ! Tuyệt diệu !

Trần Vũ thoát chết, chỉ bị một phen bở vía. Dù sao hấn cũng là một đệ tử danh gia chưa hết kinh hãi đã nhìn ngay thấy cơ hội có thể khai thác.

Nguyên Triệu Bán Sơn đang đối đáp với Hồ Phỉ, hạ bàn không hư. Trần Vũ nghĩ bụng :

-Ta đánh gấp hai đòn, xem chừng có thể trốn thoát.

Hấn ra chiêu Chuyển Thân Đẳng Cước, phóng chân đá tới. Hấn thấy đối phương nghiêng mình lùi lại, liền quát to một tiếng ra chiêu Thu Huy Tỳ Bà đánh xéo tới vai trái địch nhân.

Hai chiêu liên hoàn đánh ra thế mạnh như cuồng phong sâu vũ nhưng chỗ dụng ý của Trần Vũ hônbg mong đả thương địch, chỉ cần Triệu Bán Sơn lùi lại một bước để có cơ hội vọt qua cửa cướp đường chạy trốn. Hấn ỷ mình tuổi ít sức mạnh, chân dài chạy lẹ. Còn Triệu Bán Sơn con người mập ú, quyền thuật tuy cao nhưng khinh công chắc là kém hấn.

Triệu Bán Sơn vừa thấy Trần Vũ cất chân đã đoán ra được chỗ dụng ý. Lão chờ chiêu Thu Huy Tỳ Bà của hấn đánh tới lão không lùi mà lại tiến lên một bước, cũng ra chiêu Thu Huy Tỳ Bà.

Chiêu này lấy sức chọi sức, chiêu số giống nhau mà Triệu Bán Sơn ơ vào nghịch thế bất lợi. Đây là một điều đại kỵ trong Thái Cực Quyền như lão nói " Song trọng hành bất thông ". Quyền lý đã tương phản thì dù cao thủ gặp đê thủ cũng phải thất bại.

Mọi người bvang quan bất giác khẽ la lên một tiếng :

-Ô hay !

Trần Vũ xoay tay lại vươn ra chụp ngay đực cổ tay Triệu Bán Sơn, tiện đàn đẩy mạnh lên, nhắc bổng con người to lớn của lão hất mạnh ra.

Tôn Cương Phong và Lữ tiểu muội đồng thanh la hoảng :

-Trời ơi !

Nhưng Hồ Phỉ vừa cười vừa reo :

-Tuyệt diệu ! Thật là tuyệt diệu !

Triệu Bán Sơn người đang chơi vơi trên không, than thầm trong bụng :

-Trách nào phe Bắc Tông phái Thái Cực đang cường thịnh chẳng đi vào chỗ suy vi. Tôn Cương Phong làm chưởng môn một phái cũng uổng mà thôi, kiến thức y không bằng đứa nhỏ. Gã lại nhìn ra chỗ diệu dụng về chiêu thức của ta.

Lão hoan hỷ lắm lắm :

-Thằng nhỏ này quả là thông minh đỉnh ngộ. Ta mới chỉ điểm tinh nghĩa về quyền lý mà gã đã thông hiểu được ngay. Thật là hiếm có.

Trần Vũ chụp được địch nhân, trong lòng vừa kinh ngạc vừa mừng thầm, tưởng là thành công rồi. Hắn chắc mẩm hết sức hất lão đi dù chẳng làm cho lão bị thương thì ít ra hắn cũng giữ được toàn thân đời khỏi Thương Gia bảo.

Ngờ đâu hắn vừa đẩy tay ra thì Triệu Bán Sơn xoay tay lại nắm trúng cổ tay hắn nên hắn không hất lão đi được.

Trần Vũ kinh hãi. Hắn vội vung tay trái đánh ngược lên.

Triệu Bán Sơn ở trên cao đánh xuống. Tay mặt lão đẩy mạnh ra.

Chát một tiếng ! Song chưởng đụng nhau rồi dính chặt như keo sơn.

Trần Vũ đưa chưởng tay tái về phía trước. Triệu Bán Sơn lại rút tay mặt về phía sau.

Nếu Trần Vũ thu về thì lão lại đưa tay tới.

Tám thân mập ú của Triệu Bán Sơn vẫn lơ lửng trên không, hai chân dờn khỏi mặt đất.

Theo lẽ thông thường thì con người chơi vơi là mất điểm tựa, ở vào thế thất bại. Nhưng Triệu Bán Sơn đã biết người biết mình. Lão liệu trước được công lực của đối phương còn kém mình xa nên lão cố ý mạo hiểm để đem chỗ tinh diệu về quyền lý mà lão đã tốn hơi sức nửa đời người mới nhận ra chỉ điểm cho Hồ Phi. Lão muốn dạy gã biết lúc lâm thời không nên câu nệ phương thức, phải biết dùng cái chính làm căn cơ, dùng cái kỳ làm biến ảo, đừng bắt chước tính cố chấp của anh em Vương Kiếm Anh, Vương Kiếm Kiệt mới hiểu được đạo lý về xuất kỳ chế thắng.

Tay trái Triệu Bán Sơn dính vào tay mặt Trần Vũ, tay mặt lão dính vào tay trái hắn khiến hắn hất mạnh thế nào cũng không để chân lão xuống được.

Người Triệu Bán Sơn nặng tới hơn hai trăm cân đè lên hai cánh tay của đối phương.

Nếu là khối đá thực sự cũng chưa đáng kể, vì Triệu Bán Sơn người ở trên không chân lão cử động tự do, không ngót tìm những sơ hở ở trên đầu và ở mặt của hắn để đá vào.

Trần Vũ cầm cự một lúc trán đã toát mồ hôi. Đột nhiên hắn tiến thêm một bước đưa tay về phái cột trụ, vận lực vào tay toan đập người đối phương vào cột. Nhưng khi nào Triệu Bán Sơn để hắn sinh cường. Lão đưa chân phải đập vào cột trụ.

Lúc trước người lão lơ lửng trên không đã đè nặng trên hai cánh tay Trần Vũ đến độ chót tướng chừng thêm một phân hắn cũng không chịu nổi mà lúc này Triệu Bán Sơn mượn đà cạ y cột để lấy sức đè xuống khác nào tâu Thái Sơn áp đỉnh. Hai cánh tay Trần Vũ bật lên những tiếng rắc rắc tựa hồ sắp gãy nát. Hắn la thầm :

-Nguy rồi !

Hắn vội nhảy lùi ra.

Lúc này toàn thân Trần Vũ mồ hôi đầm đìa, dần dần làm cho quần áo ướt hết. Bất luận hắn sử dụng quyền hay nhảy nhót tung hoành, Triệu Bán Sơn vẫn lơ lửng trên không đem sức mạnh của con người đè xuống.

Hồ Phi thấy võ công của Triệu Bán Sơn thần diệu như vậy rất lấy làm kinh kỳ lại cực kỳ hoan hỷ. Tuy lão hạ bàn không hư mà hoàn toàn mượn sức địch nhân phản kích.

Trong võ công đã có chỗ nói đến thủ pháp Tá Lực Đả Lực cùng Tứ Lạng Bát Thiên Cân nhưng ít ra cũng phải có bốn lạng. Đẳng này tựa hồ lão chẳng có chút gì, hoàn toàn mượn sức bên địch mới thật là kỳ.

Trong lòng Trần Vũ trước còn mồ hôi nhỏ giọt, sau đổ ra như mưa, chẳng bao lâu lai láng đầy mặt đất. Công lực tiêu hao dần dần. Khi mồ hôi hết chảy thì Trần Vũ chẳng khác ngọn đèn khô dầu chỉ còn đường chết.

Dĩ nhiên Trần Vũ cũng hiểu thế. Hắn cảm thấy toàn thân mềm nhũn. Trong ngực trống rỗng cực kỳ khó chịu. Chợt hắn nghĩ tới :

-Ta dùng Vân Thủ làm hại Lữ Hy Hiền khiến y phải chịu khổ sở. Bây giờ ta cùng lâm vào tình trạng như vậy. Cái đó kêu bằng mình làm mình chịu, cơ báo nhãn tiền.

Hắn nghĩ tới mình không thoát chết, bất giác sinh lòng khiếp sợ đến cực điểm. Chí khí cương dũng đã suy tàn, không còn lấy nửa phần lực đạo để kháng cự với đối thủ. Đột nhiên hắn quỳ gối xuống van lơn :

-Triệu Tam Gia tha mạng cho.

Triệu Bán Sơn người lơ lửng trên không, hoàn toàn trông vào khí lực của địch nhân chống lấy. Bây giờ Trần Vũ đột nhiên kiệt lực quỳ xuống, lão liền nhẹ nhàng nhảy vọt về phía sau, giơ chưởng lên quát :

-Để hạ gian đồ như ngươi sống làm gì ?

Lão toan vung chưởng đập xuống Thiên Linh Cái Trần Vũ thì ngó thấy mặt hắn đầy vẻ khiếp sợ, miệng không ngớt năn nỉ.

Triệu Bán Sơn vốn lòng dạ nhân từ. Dù gặp kẻ cùng hung cực ác nhưng nếu lão không mất thấy hành động tàn ác của họ liền sinh lòng lân mẫn, chỉ giáo huấn một lúc rồi buông tha cho đi để họ sửa mình hối lỗi.

Hiện nay Trần Vũ cân mạch tán loạn, võ công toàn thân mất hết, chẳng khác gì phế nhân. Dù hấn không chịu sửa đổi lỗi lầm cũng chẳng thể làm ác được nữa.

Lão thấy vẻ mặt đáng thương của Trần Vũ liền dừng tay, không đánh xuống, quay lại nhìn Tôn Cương Phong nói :

-Tôn huynh ! Võ công hấn đã mất hết rồi. Đệ tùy Tôn huynh xử trí. Tiểu đệ chỉ cầu huynh đừng giết chết hấn.

Tôn Cương Phong ngó Triệu Bán Sơn rồi lại nhìn Trần Vũ, trong lòng lấy làm khó nghĩ, tự hỏi :

-Tên gian tặc này đã làm tội đại ác. Ta phải chặt hai tay mới cầu được lão đến báo thù có lý nào lại buông tha hấn. Nhưng gian tặc đã do lão kiềm chế mà chính lão phát ngôn tha mạng, ta cự tuyệt thế nào được.

Y quay lại ngó Lữ tiểu muội thì thấy mắt cô tựa hồ tóe lửa, hấn học nhìn Trần Vũ.

Bồng y nẩy ra chủ ý liền xoay mình vọt đến trước mặt Triệu Bán Sơn lạy xuống nói :

-Triệu Tam Gia ! Bữa nay Tam Gia vì tại hạ mà thanh lý môn hộ cho phái Bắc Tông, Tôn mỗ vĩnh viễn ghi ơn.

Y nói rồi đập đầu bình bình.

Triệu Bán Sơn vội quỳ xuống đáp lễ nói :

-Tôn huynh bất tất phải đa lễ. Giữa đường thấy chuyện bất bình ra tay can thiệp là bổn phận của người nghĩa hiệp. Huống chi chúng ta cùng một môn phái, lý nghĩa chia se vui buồn, sao còn nói đến chuyện ơn đức ?

Tôn Cương Phong đứng dậy. Miệng ngậm ngang thanh kiếm dao sáng loáng. Triệu Bán Sơn đứng thẳng người lên chột nhìn thấy thanh đơn đao không khỏi giật mình lùi lại một bước.

Nguyên thanh trủy thủ này là của Trần Vũ. Hấn vừa dùng nó chí vào Lữ tiểu muội. Sau Hồ Phỉ thi kế cứu người, gã đoạt được thanh trủy thủ liệng xuống đất. Tiếp theo, Triệu Bán Sơn chỉ điểm quyền cước rồi lại xảy ra việc nợ tới việc kia. Trần Vũ thủy chung không lúc nào rảnh để lượm đao.

Tôn Cương Phong cụt cả hai tay. Y nhân lúc đập đầu, dùng miệng ngậm lấy. Tôn Cương Phong tiến lên hai bước đến trước mặt Lữ tiểu muội cúi xuống để đưa trủy thủ cho thị.

Lữ tiểu muội chìa tay ra nắm lấy chuôi đao, đưa mắt hỏi ý.

Tôn Cương Phong há miệng ra đáp :

-Triệu Tam Gia ! Tam Gia bảo sao, tiểu đệ không dám nửa lời bác khước. Nhưng phụ thân của Lữ tiểu muội bị tên gian tặc này đánh chết tươi. Vậy tha hay không là tùy ở tiểu muội. Trong thiên hạ không còn người thứ hai nào quyết định được. Tam Gia nghĩ có đúng không ?

Triệu Bán Sơn buông tiếng thở dài lẩm nhẩm gật đầu.

Tôn Cương Phong nhìn Lữ tiểu muội lớn tiếng :

-Tiểu muội ! Cô muốn báo thù và có gan thì giết tên gian tặc này đi. Bằng cô sợ hãi thì tha cho hắn.

Quần hào đều đưa mắt nhìn Lữ tiểu muội. Có người nghĩ rằng cô đã quyết chí đến tận Hồi Cương cầu viện thì dĩ nhiên cô đủ đởm lược để trả thù. Có kẻ lại cho là cô bé nhỏ khiếp nhược, cầm lấy thanh đao đã run ròi, làm gì đủ nghị lực giết chết một hán tử cao lớn như Trần Vũ ?

Lữ tiểu muội người run lẩy bẩy nhưng trong lòng không ngần ngại chút nào. Cô cầm thanh tiêm đao đi thẳng về phía Trần Vũ. Cô đứng chưa tới ngực hắn. Mũi đao lao về phía trước trúng vào bụng địch nhân.

Lúc này Trần Vũ tứ chi bải hoải, đứng cho khỏi té đã là miêng cường. Hắn thấy Lữ tiểu muội phóng đao đâm tới la lên một tiếng quay đầu bỏ chạy. Lữ tiểu muội tuy đã luyện được một chút quyền cước nhưng võ công chưa ??? . Đối phương co mình lại, thanh đao đâm vào quăng không. Cô liền cầm đao rượt theo. Trần Vũ chân bước loạng choạng chạy ngay về phía sảnh đường nhưng không biết cánh cửa đóng chặt từ lúc nào. Hắn vội xuống tay đẩy ra cửa, ngờ đâu lúc này cánh cửa nóng bỏng.

Vèo vèo vèo mấy tiếng. Khói trắng phun ra. hai bàn tay Trần Vũ dính chặt vào cửa lớn.

Hắn kinh hãi vội giật tay về nhưng kinh lực toàn thân mất hết. Hắn lão đảo người đi một cái rồi mình hắn cũng dính vào cửa, chỉ bật lên một tiếng rú nhỏ nhẹ rồi im bật.

Biến cố xảy ra bất ngờ không ai tiên liệu được. Quần hào ngỡ ngác một chút rồi kéo lại gần coi thì mũi người thấy mùi khét lẹt.

Nguyên cửa sảnh đường là một tấm sắt dày, không hiểu ai đã nung lên mà sức nóng kịch liệt.

Trần Vũ bị dính vào cửa chỉ trong khoảnh khắc đã chết cháy.

Mọi người coi rõ chân tướng đều kinh ngạc phi thường. Vương Kiếm Anh lớn tiếng hỏi :

-Đệ phụ ! Vụ này là thế nào đây !

Nhưng không thấy Thương Lão Thái trả lời. Hấn xoay mình tìm kiếm thì chẳng những không thấy mẹ con Thương Lão Thái đâu mà cả gia nhân đưa rượu thịt vào sảnh đường cũng trốn lánh đi hết chẳng còn một ai.

oOo